Návštěva jednoho ze tří posledních Dylanových koncertů v Praze, který jsem navštívil v roce 1996, byla pro mne sice příjemným zážitkem, ale více pak zklamáním.. Zklamáním proto, že jsem na jeho deskách vyrůstal. To jediné co jsem znal z "folku", než jsem v polovině 80. let začal jezdit do Svojšic, byli Brontosauři a právě Dylan. Jeho tehdejší koncert byl pro mne setkáním s rádoby idolem, ale především pak rozčarováním nad pozměněnou hudbou a aranžmány mých oblíbených skladeb.

Má druhá návštěva jeho koncertu, jež se odehrál tento čtvrtek 23. 10. 2003, měla z toho důvodu, chtě nechtě, trochu nádech odstupu a sebezatvrzení a jak se ukázalo jen dobře pro samotný zážitek. **Bob Dylan**, který měl v zádech z posledních let častou a osvědčenou trojici **T ony Garnier, Larry Campbell**
a
Charlie Sexton
, hrál své vlastní skladby opětovně jinak, než je známe z desek či jak některé pamatuji z předešlého koncertu, avšak mé myšlení bylo naštěstí připraveno užít si právě tuto jedinečnost, jinak by byl a mohl být i pro ostatní jinak nahlížející jen dalším roztrpčením či zklamáním.

Koncert započal klasickým nostalgickými skladbami jako *Baby Blue* či *Maggie´s Farm*, které snad mohly dát pomyšlení na Dylanovu zádumčivost z nedávno prodělaných vážných zdravotních potíží, ale opak byl pravdou. Dylan si viditelně celý koncert plně užíval a jeho úsměv na rtech byl v podstatě nepřetržitou červenou nití táhnoucí se celým vystoupením. Předvedené skladby byly sice z většího poskládány z posledních dvou vydaných alb, ať již šlo o dobře kritikou přijaté
Time Out of Mind
(1997) či bluesověji pojaté
Love and Theft
(2001), ale zaznělo i mnoho starších i vzpomínkových písní. Mezi těmi letitými byly publikem nejlépe přijaty
Mr. Tambourine Man
, oscarová píseň
Things Have Changed
či na úplný závěr zahraná
Like A Rolling Stone
. Zklamáním, jež se však po zkušenostech z Dylanových nedávných koncertů dalo očekávat, pak bylo koncertní odložení jeho neodmyslitelné kytary, jíž nahradily především foukací harmonika a piano. Jako by však Dylan nechtěl věrné fanoušky plně odradit, či se jim chtěl s kytarou alespoň připomenout, zahrál několik skladeb jako evergreen
Highway 61 Revisited
na elektrickou kytaru.

Vyprodaná T-Mobile Aréna byla jistě svědkem nevšedního hudebního vystoupení. Koncert probíhal v duchu ustáleného folkrocku tak příznačného pro Boba Dylana, jenž dokázal libě zaobalit i nové atypické aranžmány. Divák neznalý i znalý si tak musel domů odnést kulturní zážitek, jehož esenci bude jistě ještě dlouho vnímat i přenášet na ostatní.